

Retyerutyánk

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 24. szám, 2020. június 12.

Kormányzó urunk szerint a magyar emberek fejében a „Minszk” szó most a reménnyel azonos. Jó ezt tudni, ha ugyanis valamely családtagunknak gyanúsan csillog a szeme, akkor eddig azt hihettük, drogot használ, noha szó nincs ilyesmiről. Minszkre gondol és reménykedik, ennyi. Kormányzó urunk ezt a néprajzi alapigazságot a múlt hét végén tárta a belarusz publikum elé, találkozáskor Lukasenka nevű szaktársával, akinek szintén gyakran csillog a szeme, ám ő ilyenkor nem valamely más diktatúra fővárosára gondol, hanem a vodkára, amelyet koronavírus ellen fogyaszt, láthatólag eredményesen.

Hogy mit keresett kormányzó urunk Belaruszban, az elég nyilvánvaló, rokonszenvet, gyöngédséget, baráti szókat. Az ország és invincibilis vezetője ennél többet nem tud nyújtani. Gazdasági élete alig van, erőforrásai a nullával egyenlők, fővárosa a legborzalmasabb hely egész Európában, legalábbis a Mercer 2016-os felmérése szerint. Ebből áll Minszk csábereje, de hát kormányzó urunk beéri ennyivel is. Emlékezzünk arra, amit hat éve mondott Kazahsztánban. Amikor Brüsszelbe utazunk, nincsenek ott rokonaink, viszont amikor Kazahsztánba jövünk, itt rokonokat találunk. Mármost amennyire a kazah nép atyánkfia, annyira a belarusz is az, másfelől pedig kormányzó urunk pontosan tudja, ki a családtag, ki nem. Lukasenka a retyerutyánk, csak rá kell nézni, ahogy Abd el-Fattáh esz-Szíszi, Erdogʻan, Gurbanguly Berdimukhammedow, Hszi Csin-ping, Ilham Aliyev és Nurszultan Nazarbajev is az, Putyinról már nem is beszélve, más kérdés, hogy ezek a dolgok változhatnak, akár óráról órára is.